

berg, foruden de overordentlig store Byrder, som Loven i øvrigt lægger paa Kommunen — jeg har tidligere nævnt, at efter Lovforslaget vil det Beløb, som Frederiksberg Kommune aarlig kommer til at afgive til København i Erhvervsskat, forøges med omtrent $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. —, efter Ændringsforslag Nr. 6 yderligere komme til at afgive en Erhvervsskat til København af 3—400,000 Kr. Det er jo dog ganske overordentlig haardt, det er meget haardere, end endogsaa Regeringen har ment at kunne tage paa Frederiksberg, og jeg tør haabe, at man ogsaa i dette høje Ting vil finde, at saa vidt kunde man dog ikke gaa, saaledes kunde man ikke behandle Frederiksberg Kommune. Nu omtaler jo det ærede Medlem fra København (Christiansen), at man her kunde være villig til at træffe en Overenskomst med Frederiksberg. Jeg takker det ærede Medlem meget for den Udtalelse, vi vil naturligvis altid og om ethvert Spørgsmaal være glade ved at forhandle med København, naar man ønsker det; og navnlig naar København vil vise os Imødekommen, saa vil vi naturligvis være dobbelt glade ved en saadan Forhandling, men det forekommer mig, at denne Forhandling først kan føres, naar man ser, hvorledes Loven bliver, saa har man den Basis, ud fra hvilken man kan forhandle. Man kunde dog ikke godt fra Frederiksbergs Side slutte sig til Forslaget, som det vil blive efter Vedtagelse af Ændringsforslag Nr. 6, hvorefter Loven blev saa ugunstig for Frederiksberg Kommune, som jeg nys nævned, og saa nøjes med en Overenskomst; det var dog virkelig at bortbytte den bedre Sikkerhed mod den ringere. Men dertil kommer, at Loven rammer ogsaa andre Kommuner meget haardt, den rammer altsaa ikke Birkerød, men der er andre Oplandskommuner end Birkerød, og det er mig bekendt, at der er enkelte af Kommunerne her i Oplandet, som vil føle sig overordentlig haardt ramte ved Ændringsforslag Nr. 6. Disse Kommuner har hidtil staaet sammen med Frederiksberg; de Repræsentanter, som særlig har varetaget deres Interesser, har samvirket med mig og mine Meningsfæller, og det følger af sig selv, at i det Øjeblik, da Betænkningen foreligger, og vi skal tage Stilling til Sagen, vil jeg ikke som Frederiksbergs Repræsentant kunne forlade de Forslag, som jeg har været med til at stille, og i Stedet for gaa over til det ærede socialdemokratiske Mindretal. Jeg maa naturligvis fastholde det, jeg anser for det retfærdige ikke blot overfor Frederiksberg, men ogsaa overfor de andre Kom-

muner, hvis Interesser ingenlunde kan være mig som Folkerepræsentant ligegyldige, enhver af os repræsenterer dog i en vis Forstand det hele Land. Jeg maa altsaa fastholde den Stilling, jeg i Betænkningen har indtaget til Ændringsforslaget; men naar Loven til sin Tid er blevet ført ud i Livet, eller naar en anden Situation maatte komme til at foreligge, hvor Sagen maaske kunde ordnes saaledes, at man ikke prisgav andre Interesser, skal jeg altid være villig til Forhandling.

Endelig maa det være mig tilladt at sige nogle Ord om Ændringsforslaget under Nr. 8. Det er stillet af Udvalget, men det er mig, som har bragt Spørgsmaalet frem i Udvalget. Det vil ses, at Forslaget gaar ud paa at give Frederiksberg Ret til at paaligne sine Skatter efter samme Grundbeløb som det, der gælder i København. Det er selvfølgelig noget, der falder udenfor denne Lovs Rammer, det er ikke noget, som vedkommer den mellemkommunale Beskatning, men Sammenhængen er simpelthen den, at nu er der en Lejlighed, hvor man beskæftiger sig med skattemæssige Forhold, og saa kan det være naturligt, at man giver en Bestemmelse som denne, hvis Forholdet er det, som jeg haaber straks at kunne paavise, at den gaar ud paa at raade Bod paa en aabenbar Uretfærdighed. Der er saa meget mere Grund til at give en saadan Bestemmelse i Frederiksbergs Favør, som Forholdet er det, jeg nævned, at Loven, hvorledes den end bliver, vil tage overordentlig haardt paa Frederiksberg. Hvis man altsaa ved blot at afhjælpe en Uretfærdighed kan — ikke sætte Kommunen i Stand til at bære disse Byrder, men dog modvirke deres Vægt en lille Smule, saa er der al Anledning til at gøre det. Sammenhængen med dette Forhold er, at Frederiksberg, der befinder sig under den almindelige kommunale Skattelov, indtil 1910 havde lignet efter lignende Regler, som gælder for andre Kommuner, og navnlig efter Regler, meget lignende dem, København den Gang havde, det vil sige efter en fast Skatteprocent. I 1910 blev der imidlertid givet en Lov, hvorved Københavns Kommune fik Hjemmel til at indføre Beskatning efter stigende Skala. For vort Vedkommende var der naturligvis ikke nogen formel eller juridisk Nødvendighed for at optage de samme Regler, som gjaldt for København, i den frederiksbergske Ordning, men vi var straks klare over, at hvis vi blev staaende ved den gamle Ordning, hvis vi ikke fik en Beskatning efter stigende Skala, vilde vi paadrage os berettigede Be-